

[Bertel Dahlgaard.]

som under forudsætning af en rolig udvikling ville have været en fordel, forøgede nu også i den kommende tid indførslen. Trods alt dette forværredes vor valutasisituation dog ikke særlig stærkt, idet vor eksport samtidig med importen steg meget stærkt. I de første fem måneder af indeværende år blev merimporten kun ca. 120 mill. kr. større end i de samme fem måneder i fjor, og i de sidste måneder af disse fem, i april og maj, var der kun ringe forskel imellem månederne i fjor og i år. Det viser, at den fremstilling, det ærede medlem hr. Aksel Møller har givet af forholdene i foråret og i sommer, har indeholdt en hel del overdrivelser, har været meget ensidig.

Men når vi fastholder dette, at forholdene i og for sig kun var meget lidt ugunstigere end i fjor, så må vi endvidere erindre, at hertil kom et håb om en prisnedgang til efteråret på visse råvarer. Stående overfor hele denne udvikling syntes vanskelighederne absolut ikke uovervindelige. Men så kom Koreakrigen.

Jeg skal ikke her komme ind på den side af dette spørgsmål, der vender ud mod det udenrigspolitiske, men derimod på de økonomiske konsekvenser. Koreakrigens begyndelse betød begyndende stærke prisstigninger på råvarer, den betød panikindkøb, kapløb om at købe, inden yderligere prisstigninger fremkom. I denne forbindelse er der iøvrigt grund til at erindre om, at den, som de fleste syntes, for stærke indførsel i begyndelsen af året jo i kraft af den faktiske udvikling efter Koreakrigen blev til en stor fordel for landet, fordi den store indførsel i de første måneder jo skete til priser, der var lavere end dem, vi nu må importere til. Med følgerne af Koreakrigens begyndelse gik der svind i valutabeholdningen; det forøgede vanskelighederne katastrofalt, og særlig, som regeringen også har fremsat bemærkning om i dag, kastede det en slagskygge ind over året 1951. Der kan ikke være tvivl om, at denne udvikling, i særlig grad forceret af Koreakrigen, gør rigoristiske foranstaltninger nødvendige.

Men hvad skal der så gøres? Ja, et utal af gamle husråd vælder frem. Blandt de midler, der kan tænkes at vende den ugunstige udvikling indenfor en nærmere fremtid, nævnes forskellige. Der er kreditstramningen med højere rente, der vil forårsage — derom kan der ikke være tvivl — standsning af økonomisk virksomhed med deraf følgende nedsættelse af forbruget. Det er åbenbart det konservative folkepartis valgprogram. Der er et andet middel,

som regeringen bl. a. har taget i brug: indførelse af restriktioner for at begrænse indførslen; der er et tredje middel: beskatning til nedbringelse af forbruget; der er et fjerde middel: besparelse på statsbudgettet og endelig et femte middel, som er det virkningsfuldeste på langt sigt, men selvfølgelig også et middel, som kræver nogen tid for at kunne udfolde sig: øget produktion til formindskelse af importbehovet og til forøgelse af eksporten.

Jeg skal senere vende tilbage til det valg, der må træffes mellem disse husråd, men jeg ville gerne sige, at det, der først må sikres, er, at de ting, man foretager sig, ikke modarbejder hinanden, at den ene hånd ikke udsletter virkningerne af, hvad den anden hånd foretager sig. Man må søge at få tingene til at virke i sammenhæng, og det vil jeg gerne sige nogle ord om, fordi jeg har den anskuelse, at meget af det, man foretager sig, og det, man agter at foretage sig, er af den karakter, at virkningerne ophæver hinanden.

For fjorten dage siden forhøjedes her i landet lønningerne for alle lønmodtagerne med ca. 100 mill. kr. om året. Jeg vil tro, at det forslag, regeringen har fremsat i dag, og som foreligger her, for denne gruppe af befolkningen netop går ud på at trække disse 100 mill. kr. ind igen til staten, samtidig med at konkurrenceevnen er svækket. Det minder betænkeligt om fortidens Mols.

Jeg tager et andet eksempel. Alle er enige om, at opsparingen her i landet er for ringe, idet der er for stort forbrug af almindelige forbrugsgoder med deraf følgende for ringe kapitalinvestering, for ringe kapitalinvestering ved nationens egen hjælp. Nu foreslås det her ved en indkomst- og formuebeskatning at trække 350 mill. kr. ud netop af de midler i befolkningen, der i særlig grad bliver anvendt til investering. Det ærede medlem hr. Aksel Møller vil hellere have, at disse penge lånes i banker eller direkte hos befolkningen på sædvanlig vis. Det kan enhver have sin mening om, men samfundsmæssigt set er det fuldkommen ligegyldigt, der er det ikke det, der er afgørende. Det, der er afgørende, er, at disse midler tages ud af den økonomiske genopbygning.

Jeg nævner et tredje eksempel. Samtidig med at vi har nogle hundrede millioner kroners underskud på valutabalancen, stilles der her forslag om indkøb af militært materiel for 150 mill. kr. væsentlig i hård valuta.

Jeg nævner et fjerde eksempel. I øjeblikket er næsten al arbejdskraft her i